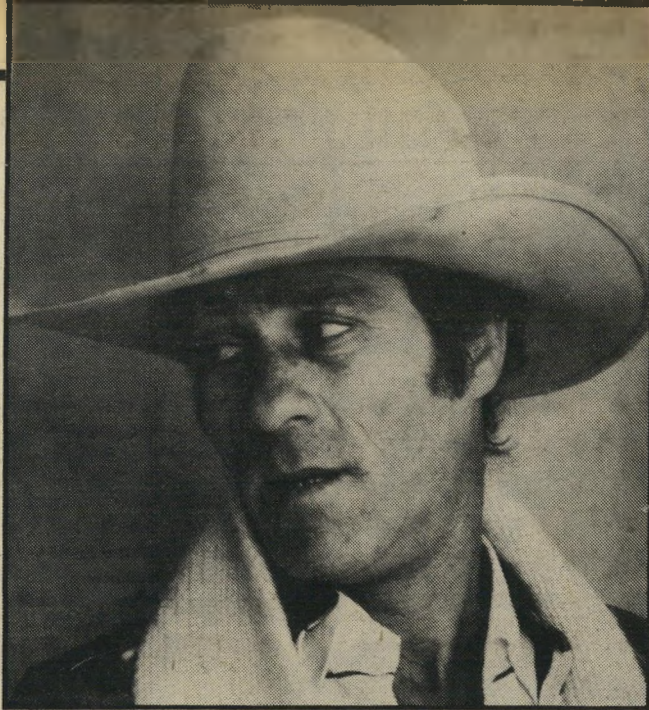

איננו קורא את עדויות ההגנה במישׁ פט.

רק בפרקליטות המדינה היו מי שהוקיעו את אמצעי ההיקשורת על שחשפו את הפרשה. ואומנם, מהפרק ליטות יצאה גם היוזמה לתקן את פסקהדין הפגום. עורכת הדין דורית שפירא, מפרקליטות מחוז המרכז, הגישה לשופט בקשה לתקן את פסקהדין, ולהתייחס גם לעדותו של עדהגנה רוד גרין, להעריכה ולתת מסקנתו הסופית בדבר אשמתם של שלושת הנאשמים.

הבקשה הוגשה על-פי סעיף המצׁ ריך גם את הסכמתו של הסניגור לתיב קון כזה. ללא הסכמתם של התובע והסניגור, אין בידי השופט לשנות את פסקהדין. התובעת הביעה את תיק וותה כי הסניגורים יסכימו גם הם לתיקון. ובהגנותה הוסיפה כי התביעה איננה קבלנית להרשעות, והיא תהיה מוכנה לקבל ולכבד כל פסקדין מתוקן, אפילו יהיה זה פסקדין של יזכיר.

אחרי ש"העולם הזה" גילה שהשופט שכח את עדותו

של עדהגנה, דוד נגרין (למעלה), ביקשה התביעה

לתקן את פסקהדין. אז נזכר השופט אבן-ארי (למטה)

שהיה זה עד שקר מובהק, ולכן התעלם ממנו

אלא שהסניגורים, עורכי הדין ציון אמיר ונתן וייס, לא הסכימו לתיקון כזה. הם ידעו כי על פי פסקהדין המקורי, השגוי, יש להם יסוד איתן לעירעור. אם יתקן השופט את פסק הדין ויוסיף טעמים להרשעת הנאשמיים, יאבדו את הקרקע לעירעור. על כן טען אמיר כי אם תבקש התובעת לזכות את הנאשמים, יתן את ידו לכך בשימחה, אך אין הוא יכול להסכים לפסקדין שעלול להרשיע ולסגור את הדרך לעירעור.

השופט אבן-ארי התלבט בכעיה במשך כמה ימים, ולבסוף החליט כי אכן אין לו הסמכות לתקן את פסק הדין ללא הסכמתם של הנאשמים וסניגוריהם. אולם הסכרו מגלה דברים מעניינים. השופט מורה כי נפלה טעות מצערת בפסקהדין, וכי הוא התעלם בשוגג מעדותו של נגרין. הוא מורה כי גם הביע כשגגה את פליאתו על כך שנגרין לא הוכא כלל כעד. אולם השופט מסביר כיצד קרה הדבר: בפועל התרשם בית-המשפט לרעה מעדותו של עד זה, כותב השופט, התרשמותו הרעה של בית-המשפט מעד זה היא אשר הביאה בעקפיין לשגגה, שבה התעלם בית-המשפט כליל מעד זה. השופט מצטער על השגגה, אך מעיר כי לדעתו לא גרמה זו כל עוול או עיוות-דין. מאחר שהוא מגיע ממילא למסקנה שהעד נגרין שיקר, הרי אין כל אפשרות לשנות את המסקנה הסר פית בתיק, ולזכות את הנאשמים.

השופט איננו מסתיר גם את דעתו על הסניגורים, שלא העמידו את בית המשפט על טעותו, ועל הפניה לעיר תונות. שעתה משגגת בית-המשפט מטעמים, בלויית תצלומים של הנאשמיים ועדהגנה.

כעת יש רק לצפות לשלב האחרון בראמה, שבו יביע בית-המשפט העליון את דעתו על פסקהדין ועל התיקון האמנותי.

אילנה אלון

קיבוצניק או עירוני. לגבי התכונות האישיות של שני המועמדים לא היתה בעיה: שניהם הגונים, שניהם נעימי-הליכות ושניהם מתאימים לתפקיד. מאז הפכה מפ"ם לסיעה אפוזי-ציונית, החמיר הוויכוח בין אנשי העיר והקיבוץ. העירוניים טוענים, שהקיר (המשך בעמוד 14)

השופט

נזכר!

רבים ציפו בקשרות לראות מה יעשה השופט אריה אבן-ארי, וכיצד יתקן את טעותו.

אך לא רק צורכי-דין התעניינו במיקרה. מבתי-המעצר החלו מגיעות שמועות על נאשמים, העומדים לדין לפני השופט אבן-ארי, המבקשים מסניגוריהם לפטול את השופט מכיוון ש

כתבה שהתפרסמה בעולם

הזה (2.1) היתה לסנסציה של בית המשפט. מעולם לא שמעו עורכי-דין על שופט השוכח לגמרי את עדהגנה היחיד בתיק, ומרשיע את הנאשמים. ולכן, כאשר גילה העולם הזה את הסקופ אודות העד שנשכח, סער מיונק בית-המשפט. עורכי-דין

רבה לשאלה מי יהיה המזכיר הכללי של מפ"ם. אבל בין פעילי מפלגת הפועלים המאוחדת, הנמצאת עתה על פרשת-דרכים והבוזנת את המשך דרכה העצמאית, היה לשאלה זו מישקל רב.

החודש האחרון סבכו שני המתמודדים, **קיבוץ או עיריות**. במשך

הוא תיאר לפני החברים, בליגול, את הופעתו הבכיינית של יושבראש מר עצת-המנהלים של בנק לאומי, ארי נסט יפת. היתה לו סיבה נוספת לעשות זאת. יפת ביקש להיפגש עימו ביחידות, לארוחת-צהריים, בבנק. (אילו הייתי מסכים, אמר זיגי אחרייך לעיי תונאי, הייתי ככיס שלו.) זיגר תירץ את אי-בואו בכך, שהוא מקפיד על דיאטה מאז שעבר התקף-לב.

עמידתו נגד ראשי הבנקים הביאה לו להצלחה אחרת. בתחילת התנגלות כדור-השגל של פרשת יעקב לוינסון, פנו אליו שניים מבכירי עובדי בנק הפועלים, וביקשו את התערבותו אצל המפקחת על הבנקים ובישיבות ועדת הכספים, בעניין החקירה הסודית שניהל הבנק נגד מנהל-לשעבר. זיגי נסע אז בשעת לילה מאוחרת למקום סתר בגושדן, נפגש עם העובדים, קיבל את החומר והפיץ אותו למי שראה לנכון.

כשקם בבניין הטלוויזיה הישראלי, ביום השלישי שעבר, עת בא לצפות בסרט על התרמית החדשה של שימעון פרס, אשר שודר לפני חודש בהשבוע יומן אירועים, היה לצידו חברו הד"ר אברהם ציון, מישפטן, אף הוא ליברלי. ציון הגיש קובלנה פלילית פרטית נגד הטלוויזיה, על הקנת תשרי-תעמולה, הנוגד את חוק הבחירות, בשמו של זיגי. השניים שיתפו פעולה גם במאבקים מישפטיים אחרים בעבר, והיה זה רק טיבעי שזיגי

באותו הזמן טיפל הרס במועדון חברים חדש בתל אביב, אפוקליפסה. כך קרה שבערב-הפתיחה, בין כל המבלים הקבועים אפשר היה למצוא את זיגי ואשתו. זיגי השתוקק ללכת הביתה, והוא היה בין ראשוני העוזבים. אחרי זמן קצר קרא באחד העיתונים כיצד מתאר איש יחסי-הציבור שלו את שינוי התרמית שהוא מבצע לזיגרי. זה הספיק לח"כ. הוא פיטר את היועץ, ושב לכותרות בעזרת השיגעונות הפרטיים שלו.

היה לו יחס מיוחד ליועץ-המישפטי לממשלה, יצחק זמיר. כאשר פורסמו הודעות ההזרה לחלק מנחקרי ועדת כהן, ערב פירסום הרוח הסופי, תקף זיגי את הוועדה על כך שהיא כבר חורצת דין. זמיר הבהיר, שזיגרי פעל במעשיו ובדבריו בניגוד לחוק הסובי יודיציה. אבל הח"כ הממושקף בשלו. כשפורסם הרוח הסופי, הציע לחוקק חוק לביטולו.

כשהאמריקאים איימו בהפסקת הקצבות לישראל, רדש זיגרי שהנציגים הישראליים יודיעו חריש-מעית לאמריקאים, שארצות-הברית זקוקה לישראלי יותר משוקקה ישראל לארצות-הברית. הוא הוכיח באותות וכמופתים, שההשקעה האמריקאית בישראל זולה יותר מהגדלת הצני האמריקאי בישראל.

סירוב לבנקאי. לכאורה, יכול היה זיגרי להיות ח"כ אחר לחלוטין. הוא היה מקורב לקבוצה שאמרו עליה כי היא קבוצת אלביץ-אייזנברג, הוא

זיגרי בין בתו ואשתו רליה גם האשה נדבקה בחיידק

יפנה לציון, אחרי ההברקה האחרונה שלו.

זיגי התגורר לא הרחק מבית הקברות הצנוע כסביון, לשם הובא לקבורה ביום הרביעי האחרון. הוא מת מייד, ללא סבל וייסורים, דווקא כאשר החל להתבסס במפלגה הליברלית ובכנסת. אם בתחילת הדרך סבל מיחס עויין של אמצעי-התיקשורת כלפיו, הרי שבשנה האחרונה החלו להבין כי בים כלכליים שיש עם מי לדבר, הוא נהג למסור מידע מדוייק, אפילו להכ" תיב אותו במיוזון הכנסת, לבאר את שאינו מוכן ואף להציע נושאים לכתבות.

הכתבים המיפלגתיים ידעו את סודו הגדול. הוא היה איש מחנה שריר, ומקורב לאלבין, אבל היה רחוק מלאה הוב את השניים.

מיפלגות

הטאננו האחרון במפ"ם

מאיר יערי (88)

לא הבין

מדוע ויקטור שפיטוב (70)

צריך לפרוש לגימלאות

לכאורה היה זה מאבק בלתי-יחשוב. בקהילה הפוליטית לא ייחסו חשיבות

היה פעלתן בענייני משק וכלכלה, וגילה עניין בעסקים. אבל זיגרי העדיף שלא לעשות כסף מעבודתו הציבורית. יש לי משלי, מירושה מישפחתית, אמר פעם, כנשאל מדוע אינו עושה עסקים פרטים בכנסת. וחוזף מזה, אין לי זמן לכך. אני לוקח למלון פרוטוקולים של ישיבות הוועדה, ובקושי מצליח למצוא זמן לישון. הוא היה חרוץ, כשנבחר לכנסת קרא בשקיקה סיפרי חוק בענייני משק ופעילות הכנסת. אני עשיתי שיעורי בית, הוא אמר בזמנו, אבל כשכאתי למישכן, גיליתי שאחרים אינם מתעניינים כלל בעבודת הכנסת. בתחילה חשב שכהונה אחת בת ארבע שנים תספיק לו. אחר-כך כבר בא התיאכון. הוא מיעט לנסוע לחו"ל, וחי בצניעות, המאפיינת בני-מישפחות של איכרים. הוא האמין ברכוש דלא-ניידי, בקרקעות ובפרדסים, ולא במניות. את זאת למרו כמו אונייה כמה אנשי משק, שפגשו בזיגי בוועדת-הכספים.

אחרי משבר המניות, לפני שנה ול-פני שנתיים, הופיעו לפני הוועדה ראי שי הבנקים הגדולים. להפתעתם, דווי קא זיגי הליברל ריבר נגרם. הוא גרס שהבנקאות בארץ תפחה לעוצמה חסרת תקדים, שאין לה פרופורציה במשק הישראלי. אחרי אחת הישיבות